

היתה מעוניינת כלל בתחרות. היתה זו, לדבריה, קצינת-החן לשעבר של חיל-האוויר, שרה לוי, שדירבנה אותה להיענין בהצעה שהופנתה אליה על-ידי מספדי וקציני היחידה שבה שירתה.

אם תביאי כבוד לחיל, אף פעם לא זכינו שחילת של חיל-האוויר תגיע לא מועמדות הסופית בתחרות מלכת-היופי, אמרה לה קצינת-החן, הנערצת עליה, ופנינה היציגה את מועמדותה.

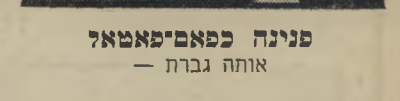
אחד השופטים שבחן אותה דרש ממנה, לטענתה, להרים את החצאית, כדי שאפי שר יהיה לראות את רגליה. פנינה, בעלת הביטחון-העצמי המפורסם, נעצה בו את היניקה היפות והשיבה מניהור-בית, מבלי להניד עפעף: "אני מאד מצטערת. אני במדי צה"ל, ולא אבייש את המדים." גם לאורי זוכה היתה לה תשובה מוחצת. פנינה, שלא זכתה בכותרת-היופי עצמו, אלא בכותרת-החן, נשאלה על-ידי אורי בתוכנית טלוויזיה, במועד מאוחר יותר האם, לדעתה, היופי הוא הדבר החשוב ביותר ב"חיים, והשיבה בקריצת עיני: "לא חשוב היופי, העיקר החן." למחרת כבר לא יכלה לעבור, לדבריה, ברחוב בכל מקום צעקו אחריה את המישפט הקולע, שהפך סימלה המיסחרי.

פנינה אלון נולדה כפנינה קלינה, במושב הירזב. את שנות ילדותה במושב היא זוכרת כשנותיה היפות ביותר. מאוחר ירדה עברה מישפחה להתגורר בשכונת עיר-שמש שליד צה"ל.

את לימודיה התיכוניים השלימה באופן אקסטרני, אחרי שקודם-לכן עברה קורסי ספרות ואף עבדה במיקצועה זה זמן ממושך, כתחביב. כיום היא דואגת לשערי ראשה שלה בלבד.

לאמריקה הגיעה לפני כשנה וחצי. היום, כשהיא נמצאת בארץ בחופשת-מילדת, אומרים לה כולם: "מה זה, לא הבאת איתך איזה מיליונר?" היא נועצת באותם קרובים נים מבט של זילזול. אחרי הכל, בילתה במחיצתו של נהג-מירוצים חתיך בן 25, ובן לאחת המישפחות העשירות והידועות באמריקה, במשך תקופה של חצי שנה.

אחת נהג-מירוצים, ששמו דייב ברוקס הצליח אפילו לשבור את ליבה של מיס החן של יוראל. סיפרה פנינה: "זה היה



פנינה כפאם-פאטאל איתה גברת

אתגר בשבילי, לצאת עם דייב, הוא עישן מריחואנה, ואני קצת מרובעת. וברברים האלה אני מאד מרובעת. רציתי להוציא אותו מזה. הוא מצאני חן בעיני. אני טיפוס של צברית ישראלית, והוא לא היה רגיל לסטייל הזה. כל הבנות האמריקאיות כלאו שיטחיות ואני, כואת עם העוז וביטחון, חזן, חתנתגית בביתו כבביתיישלי.

"אני, במקומי, הייתי כבר מזמן זורקת אותי מהבית, אבל זה נגמר. ניסיתי להוציא אותו מהסמים, וראיתי שהוא משתדל ומשייך תנה, וכיוון שלמדתי פסיכולוגיה, ויש לי חוש לזה, והייתי ידועה ביכולת ובחוק שלי, הרשיתי לעצמי לעמוד על כך שהוא יפסיק לעשן, אחר-כך כואת שאין תכילית; שהוא חוזר לסורו.

"עובתי אותו, נסעתי לטייל לבדי והגעתי לספורייה, שם פגשתי את הר זמר תום ג'ונס. הוא הופיע במלון דוויל במיאמי-ביץ', ואני שבת בשורה הראשונה. כאורחת של בעל-המלון היהודיים, ענדתי את מגן-הדוד הענק שלי, והוא ענד צלב, ענקי עוד יותר.

אליל-הנערות

ל הננות התנפלו עליו, רצו אליו ונישקו אותו. פתאום הוא הסתכל עלי ואמר לי מהבמה: את לא באה לנישק אותי? עניתי לו בטון צברי אמיתי: אתה רוצה לנישק אותי? או בוא אלי? במשהו מהקהל צעק: זו צריכה להיות ישראלי? אמרתי, נכון. באמצע ההופעה תום התחיל לפרטט אתי, כאילו שלא היה קהל בכלל. הוא אמר לי לבוא אליו, ואני אמרתי שלא אבוא.

הוא ישב קרוב אלי, עם העיניים הפחור-לות שלו, וממש ראיתי חתינה בעיניו. כל הקהל ישב בשקט. היתה מתח באולם. אמרתי לו: אם אתה כל-כך רוצה, או בוא אתה אלי. והוא השיב: המכנסיים שלי



פנינה כפתיח-שכן בשינוי אדרת

צרים, הם יתפוצצו! או אמרתי לו שאני יודעת לתפור. לבסוף הוא אמר לי, את תעשי צעד, ואני אעשה צעד. קמתי אליו, הוא תפס אותי, ונישק אותי לפני הקהל, וחייב אותי ולא הירסה. הייתי ממש ב"מבוכה. אלו לא היו נשיקות על הלחי, כי אם הרבה יותר מזה.

"לפני שנמגרה ההופעה רצתי החוצה. כשיצאתי, תפסו אותי שני בלשים בידיים והביאו אותי בכוח לאמרגן היהודי של תום ג'ונס. האמרגן דיבר איתי באיריש, והזמין אותי לעלות לדירה של תום. לא הסכמתי בשום אופן, אז תום ג'ונס ירד אלי - ועוד איך ירד. אחרי ששטף את האיפור מפני, הוא מצא חן בעיני. ובכל-זאת לא יצאתי איתו אף פעם לבד, תמיד עם ה"אמרגן שלו ועוד אנשים. הוא ממש לא האמין לי כשיספרתי לו שהייתי חילת בצה"ל, ועוד המוכירה של מספק בטיס בסני. מאוחר יותר הציע לי לנסוע איתו לתל-אביב וללוס-אנג'לס, אבל הלימודים עמדו להתחיל ואני ויתרתי מראש על התענוג.

הלימודים עדיין לא החלו, ופנינה המי שיכה לטייל לבדה בפילדלפיה, ובקליפורניה. היא הגיעה בדרכה גם לעיר-התימורים לאסווגאס, שם זכתה באחד ממישחקי-המזל בסך של 3,000 דולר, אחרי די שהשקיעה דולר אחד בלבד. את כל הכסף שבו זכתה השקיעה, לדבריה, בי הוצאות הלימודים, ובקניית אבני-תורכזים ותכשיטים אינדיאניים מקוריים, שאותם היא עונדת בנאוה.

פגישה עם פרנק סינאטרה שנמעה מהארץ, היתה פנינה מלי כתייפוי. אנשים הורו עליה באצבע, כ

היא קישרה מודעות-סירסומת בעיתונים, וחשתתפה בכמה סרטי-סירסומת. בצאתה לאמריקה היתה בטוחה שתחיה שם עוד נערה ישראלית, קטנה ובלתי-מורגשת. אך מסתבר שפנינה ניהנה בכאריזמה מיוחדת במינה, ולמרות גודלה של אמריקה בלטה בכל מקום שבו חופשה, כפי שיספרה בעצמה: "בלאסיווגאס היו כל-כך הרבה שחקנים ידועים, שלא לדבר על שחקניות. ואני, פנינה הקטנה, הייתי שם עם דוקי טור אחד בשם אל הילדנברג, שהוא אי-שירות מאד ידועה. יש לו מניות בחברה בשם ספקטרה פיקטס קומפני. הבחור הזה הוא ממש חופשתי-טבע, לא רואים דבר כזה.

"גבר נאה מאד, כמו כוכבי-קולנוע. פגשתי אותו בערב ראש-השנה, ומת שהבחור הזה עשה בשבילי - קשה לתאר. סתם כך, בלי שום התחייבות. אף אחד לא עשה בשבילי אל מה שהוא עשה. סתם בשבילי החברה שלי, בגלל שנעים היה לו להיות אתי.

"לילה אחד ראיתי את קתרין דנאב בי טלוויזיה, לובשת שמלה נועזת במיוחד. נזכרתי שיש לי בארון שמלה דומה, מאד נועזת. עם מחשוף שמגיע עד החיך של הטוסקי, ונחתי לא מגן-הדודי שלי, ויצאתי לבלות עם אל.

"מייד פשטה שמועה שמיס ישראל נמי צאת במקום, בכל מקום שאליו הגעתי הייתי במרכז העיניים, אפילו אל פרנק סינאטרה הצלחתי להגיע. אף אחד לא מגיע אליו, ואני עשיתי את זה. הוא חתם לי על תמונות, אבל סירב להצטלם אתי, אמר שה לא הוגן כלפי האחרים, שאם הוא מצטלם אתי יהיה עליו להצטלם עם כולם.

"מה אנדי, עשיתי ממש חיים משוגעים. בכל מקום שאלו אותי על הצבא, ואני עניתי בשימחה. סיפרתי שהייתי חילת שי-ששתה שירות כפול, ועברתי 24 שעות ביממה. הייתי ירימינו של מספק הבטיס. בחיל-האוויר קראו לי פיקי, בשתי האותיות הראשונות של שמי המקורי-פנינה קלינה. הייתי כמו פר-חבר במידבר, כולם אהבו אותי, החל בקצינים וכלה בחיילים. תמיד היה לי מצב-רוח טוב, תמיד העליתי את המרל של החבר'ה. הייתי מאובקת, צרובה מהמידבר, ממש פראית."

קרוב חזרה פנינה אל לימודיה בקליפורניה. היא מתגוררת בפרבר עשיר של סן-פרנציסקו הנקרא ווד-סיי, כמו סבי יון, היא אומרת. במיגרה-החנייה חונת מכונית המרצדס שלה אותה קיבלה במתנה מאחיה דייב נהג-המירוצים. היא מתגוררת בביתו הענק של ידידה, הדוקטור אל היל-דנברג כשהוא עצמו מתגורר, לדבריה, בבית אחר. יש לה עזרת וטבחייה, והיא אינה עובדת, פרט לפעמים בשבוע, שבהן היא מלמדת עברית בבית-כנסת מקומי. את שהותה בארצות-הברית, בתנאים כאלה מממנים אביה, קבלן-השיפוצים ור אחיה השווה באמריקה.

חולמנות והחלטה נחושה

ה טלפון בבית חוריה של פנינה אינו חדל לצלצל. אל שולחנה הקבוע ש"בקפה אסטרום בתל-אביב נהרמים מחורים פוטנציאליים רבים המשחרים לפיחתה. היא לא אומרת "לא" לאף אחד, אזהבת להרגיש רצונית ופופולארית. עד עתה היה רק גבר אחד שהיא נענתה לחיזוריו, ושרק איתו יצאה. היה זה המעבד המוסיקלי אלדד שרים, שאיתו נראתה לאחרונה ב"מצב צמוד מאד, באירועים חברתיים.

פנינה מגדירה את עצמה כאוהבת מור סיקה מושבעת. חיה כל רגע, נושמת בכל מקום שבו אני נמצאת, מפיקה את המכ"סימום מכל אווירה, נמצאת תמיד בתוך העיניים, שואבת את כל מה שאני יכולה, מסוגלת לבכות, לצחוק, נורא רגישה, ויחד עם זה מחוסנת, וגם חולמנית נורא. "רצצה שיקרה לי משהו, לא יודעת מה, אבל יודעת שיקרה. אני מרגישה את זה באוויר, אני אשיג כל מה שאני רוצה להשיג. זה, על בטוח!

"ממה שיודעים עלי עכשיו, אפשר להי שוב שאני כבר מתה לחזור לקליפורניה, אבל זאת טעות. להיפך, אני משתוקקת להישאר בבית, בארץ, לכן אני סנויה להצעות, ובלבד שתהינה מפתות דיין כדי להשאיר אותי כאן - ולא חשוב מה, מ"דוגמנות ועד גבר אמיתי.

"אני מסוגלת להיראות כמו טיפוסים שונים, בתלבושות שונות. במיקדים רבים אמרו שאני דומה לשחקניות-קולנוע, ובי ייחוד לריטה היורוטה."

ניתן למנוע מילחמה

(המחד ממחר 19) שממ, את על אש"ף, כמו על הפלסטינים כולם, מוטלת החובה להקל על החתקרות, לא למנועה או להשחתה.

שעה שסירתי ברחבי הגדה המערבית, בשבועות האחרונים, שמעתי מפי הפלסטינים עצמם הצעות רבות בדבר צורתו האפשרית של המישל שיוקם אם וכאשר יוחזרו השטחים. כולם מציעים תקופת בנייה כלשהי, שבה תינתן להם האסי שרות היוועץ יחד, ולהחליט על צורת ממשלת העתיד.

העיקרון החשוב מכל הוא ש"הפלסטינים, בבואם להקים להם מודרת, יוכלו להגיע להחלטתם ללא היסוזן וללא כפייה כלשהי.

יש אינו מעטים בחומרת ההחלטות הדראסטיות ותאמיצות שעל הישראליים להחליט. תרומתם החיונית ביותר הייתה למינת בכך שיקבלו את העובדה שהשלום אפשרי, ושכירכו בכך שהביטחון אינו נובע מהתחזקת-בכוח על אדמות שכינות - ועוד פחות ממעוים על אדמות עוינות - אלא מהסדר מוסכם ובעל-ערר-בות, אשר יוביל הרחץ מן השינאה והאלימות, אל הבנה ואל שיתוף-פעולה.

תחתי ברברי בקביעת הסכנות הנוראות הכרוכות בחידוש הסיכוסף, שלא יהיה מנוס ממנו אם תימשך ההירדררות. תוך הצעת אמצעים למניעת שור אה זו, אוכל למנות מיספר סימנים מעורדים - נציגוצי תיקוה, כפי שמתארים אותם אחדים מן הערבים.

אין ספק שברגע ניתן רק מיעוט ישראלי קטן כאומץ-הלב הדרוש לשם תביעה גדויה להכיר בתכרי עותייהם של הפלסטינים. אך קיי לותיהם האמיצים הולכים וגוברים. ביום שבו עובתי את ירושלים פורסם בעיתונות העברית מנישר, חתום עיתוני ישראלים, אשר קרא להכרה בזכויותיהם של הפלסטינים.

גם בצד הערבי, בכל מקום שאליו הגעתי, שמעתי קולות פלסטיניים רבים יותר ויותר שדיברו בהגייון, בנימה חיר בית, תוך כמיהה לכיבוד זכותם לתגדרה עצמית ולהבטחת השלום. יתירה מזאת, בניגוד לחשש הכללי השורר בשני הצדדים מפני חידוש הסיכוסף, השתפר המצב בורה הבינלאומית. כל המדינות הערביות העיקריות - מצרים וירדן, סאליהן הצטרפו עתה גם סוריה, עיראק וערב הסעודית - קיבלו את העקרונות לגבי שלום בריקיימא, כפי שהוסכם פה-אחד על-ידי מועצת-הביטחון בי שנת 1967. זכותה של כל מדינה באזור "לחיות בשלום בתוך גבולות בטוחים ומורכרים, תוך חירות מאוימים ומפעולות אלימות" שוב איננה שאלה העומדת לדיון בינלאומי.

יתכן שעודם לא תיווצר שוב הסכמה בינלאומית כח רחבה על מטרותיו ועקרונותיו של שלום כולל, כפי שישנה בעת. מועום לא היו נסיבות חוביות כליכך לפעור לה בינלאומית מאוחדת בכיוון זה, כמו שישנן עכשיו.